

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL TŘETÍ

PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

Chtěla jsem býti veselou a po-
čínati si bezstarostně, avšak malo-
mocnost silného toho muže dotkla
se mojího srdce. Přes to vše oslovila
jsem jej s veselostí, do níž jsem se
nutila ze všech sil:
"Pane, je krásné, slunečné jítro,"
— pravila jsem, — "děť již úplně
přestala slunce tak lahodně hřeje;
půjdeme na procházku."
"Probudila jsem jej z mrákov, ob-
líbej jeho se opět vyjasnil."
"Oh, ty's tu, můj skřiváčku! Pojď
ke mně! Tedy's neoděkla, nezmizela!
Asi před hodinou slyšel jsem, jak
pláče, rozkošně jako ty, zpívalo
výsoce nad lesy; ale jeho zpěv nebyl
pro mne příjemnou hudbou, právě jako
vycházející slunce nemá pro mne žádnou
potěchu. Jediné ze všeho na světě, co
je mi milé, jest hlas mého dra-
hého Johanka, (jak jsem ráda, že jest
povahou svou tak hovorná), — pouze
jej přítomnost jest pro mne slunečnou
zář, v jejímž milém teple já se lahodně
vyhřívám."
Slzy plnily mi zrak, když tak
bolnými slovy vyznával svou slabost
a závislost.
Připadalo mi to právě tak, jako by
orel, král ptáků, spoutaný v kleci,
nucen byl žádat vrabce, aby se oň
staral. Než nechtěla jsem býti smut-
ná, setřela jsem slzy a počala jsem
připravovati snídani.
Větší část jitra ztrávili jsme venku;
vyvedla jsem jej z vlhkého do hu-
stého lesa do veselější vyhlášené
poli; vyprávěla jsem mu, jak je tu
krásně zeleno, jak květiny a křoviny
jsou osvěženy, jak jasně modrá obloha
pne se nad námi.
Vyhledala jsem mu za sedadlo
suchý pařez na skrytém a rozkošném
místě, a nikterak nebránila jsem se
tomu, když posadil si mne na svá
kolena. A proto také, čím blíže jsme
sobě byli, tím jsme byli oba šťastněji.
Pilot ležel vedle nás, kolem pak
panovalo naprosté ticho.
To porušil první pan Rochester; se-
věřev mne z nenadání mocně v náručí,
zval:
"Ukrutný, zlý uprchlíku! Oh, Johano,
nevíš, jaký bol jsem pocítil, když jsem
seznal, že jsi uprchla z Thornfieldu a
když jsem tě nemohl najít! Prohlédnuv
vrubně tvůj pokoj, přesvědčil jsem se,
že's nevzala s sebou žádných peněz, a
vůbec nic, co mělo nějakou cenu a mohlo
ti prospěti. Perlový náhrdelník, který jsem
ti věnoval jako svatební dar, ležel
nedotčen v malé krabičce. Zava-
zadla svá nechala jsi tak zavřená a
složená, jak byla připravena k
svatební cestě. Co si počne můj
miláček, tážal jsem se, jsa tak o-
puštěn a nemaje ani groše! Nuže, co
jsi učinila? Pověz mi to nyní!"
Když tedy na mne tak naléhal,
počala jsem mu vyprávěti, co vše
jsem zakusila během toho roku; bídu,
kterou zakusila jsem v první dny
svého bloudivého a hledání po-
moce, vyhlédla jsem co možná nej-
mírněji, neboť kdybych mu byla
řekla, jak žle se mi vedlo do
opravdy, daro bych mu byla
zpsobilha zbytečný bol. Vždyť i to,
co jsem mu řekla, rozřývalo jeho
věrné srdce více, nežli jsem si
přála.
Neměla jsem ho pryč tak opusti-
ti, děť mi; nezminivši se ani slo-
vem o své cestě, měla jsem mu
pryč sdělití svůj úmysl a měla jsem
mu pryč více důvěrovati, nežli by
mne pryč nutil, abych se stala je-
ho kubičnou. Ačkoliv pryč se zdá-
lo ve svém zofalství násilným, pře-
ce pryč miloval mne doopravdy,
tak vroucně a tak něžně, než aby
se mohl státi mým trýznitelem. —
Hyl by mi dal pryč polovíčku své-
ho jmění, aniž by za to žádal jed-
inou hubičku za odměnu, než by
hyl dopustil, bych prosta všech
prostředků a bez přátel pustila se
do šířky světa, že pryč jisto, že
musila jsem vytrpěti mnohem více,
než mu nyní doznávám.
Nuže, ať bylo utrpení mé jaké-
koli, přece bylo velice krátké,
odpověděla jsem.
Jsem byla přijata v Moor Housu,
jsem byla přijata v Mar Housu,
jak se mi tam vedlo, jak jsem se
stala učitelkou, jak povolání to se
mi líbilo a já věnovala se mu s

opravdovou zálibou. Na to násle-
dovalo vyhlášení štěstí, jež mne po-
tkalo, jak jsem totiž dědila, a pak
poznávši své příbuzenstvo, cítila
jsem se ještě šťastněji v novém
domově.
Nebylo divu, že během svého
vypravování často jsem se zmíni-
la o Johnu Riversovi.
Jakmile jsem skončila, chopil se
toho jména a pravil:
"Ten pan John je tvůj bratra-
nec?"
"Ano."
"Mluvíla jsi o něm tak často,
máš ho ráda?"
"Byl to velice dobrý muž, pa-
ne, a musila jsem jej tedy míti
ráda."
"Dobrý muž. Míniš tím úcty-
hodného, vážného padesátáka? —
Nebo jak to myslíš?"
"Pane, Johnovi je teprv dvacet
devět let."
"Jeune encore, (ještě mladý),
jak praví Francouzi. Je to člověk
malé postavy, ošklivý a ke všemu
hlostejný. Člověk, jehož dobrota
spouívá spíše v tom, že je prost
úřichu, nežli v tom, že je bohat
ctnostní?"
"Je neúnavně činným. Žije jen
proto, aby provedl veliké a dale-
kosahlé činy."
"Ale jeho rozum? Ten je asi
slabý? Má více dobrých úmyslů, ale
když tak mluvil, musil člověk v
pochybnostech pokrčiti rameny,
nemí-li pravda?"
"Mířil málo, pane, ale co řekl,
to bylo vždy na místě; duch jeho
byl vynikající, nemyslím co do
vlastností, ale co do ducha."
"Je tedy vzorným mužem."
"Zajisté, vzorným v pravém
slova smyslu."
"Je dokonale vzdělaný?"
"Nejen že je dokonale vzdělaný,
ale vzdělanost jeho má hluboké
základy."
"Ale jeho způsoby nebyly dle
tvého vkusu, ježto byly, jak my-
slím, kazatelské a kněžovské?"
"Ani jsem se nezminila o jeho
způsobech, ale musím vyznati, že
bych měla špatný vkus, kdyby se
mi nelíbily, neboť počínal si zdvo-
uše a uhlazeně jako pravý kava-
lír."
"Jeho zevnějšek — zapomněl
jsem, jak jsi líčila jeho zevnějšek
— jakýsi neohrabaný, venkovský
farářek, jenž vypadá ve svém
bílém šátku kolem krku jako by
hul uskreen, a chodí v botech s
tlustými podeševami, jakoby po je-
hlách, že ano?"
"John chodí vkusně oblečen, je
to hezký muž, štíhlý, slídný, s
modrýma očima a řeckým oblič-
jem."
Tu zahrnel pro sebe: "Prokla-
tý."
Ke mně pak řekl: "Líbil se ti,
Johano?"
"Zajisté, pane Rochestře, líbil
se mi, ale tuto otázku dal jste mi
již před tím jednou."
Sama sebou se rozumí, že jsem
ihned upozorovala, kam míří svy-
mj otázkami a poznámkami; žá-
rlivost se ho zmocnila a popochova-
la jej; ale toto dráždění bylo pro
zdravý lékem, neboť chránila jej
před hladavým zubem trdnomy-
šlosti. Z toho důvodu nechtěla
jsem hned rozlápnouti hlavu ha-
dovi žárlivosti.
"Snad si už nepřejete sedět dle-
ka na mém klíně, slečno Eýrova?"
otázal se náhle trochu neoběka-
vě.
"A proč tak myslíte, pane Ro-
chestře?"
"Ohraz mladého muže, kterého
jsi mi tak líbeznými barvami vy-
líčila, je až do očí bijící protivou
podoby mé. Vaše slova znázorni-
la mi světlými tahy vnašného A-
pollona; v duchu vidíte slídného,
stíhlého mladíka s modrýma oč-
ma, a řeckým obličejem; avšak za-
tím ve skutečnosti oči vaše vidí
Vulkana (bůh pod zemí, kovár-
ství) — pravého umouněného ko-
váře, skaredého s širokýmí plece-
mi; a k tomu ještě je chromý a
slepý."
"Nikdy dříve jsem na to ani
nepomyslela; ale pane, vypadáte
doopravdy jako Vulkan."
"Nuže, slečno, můžete mne opu-
stiti; ale než odejdete (a při tom
držel mne pevněji než dříve) mu-
síte mi laskavě zodpovědětí něko-
lík otázek."
Tu se zamlel.
"Jaké jsou ty otázky, pane Ro-

chestře?"
"Hned na to následoval křivový
výsledek.
"John udělal vás učitelkou v
Mortonu dříve nežli zvěděl, že jste
jeho sestřenicí!"
"Ano."
"Vidala jte ho často? Navště-
voval někdy školu?"
"Denně."
"Schvaloval vaše předsevzetí,
slečno Johano? Víte, že byl s vá-
mi v každém ohledu spokojen, ne-
boť jste velice nadaná osoba."
"Ano, byl se mnou spokojen."
"Odkryl na vás mnohé věci,
které nečekával, že u vás nale-
zete? Některé vaše vynikající
vlastnosti jsou opravdu pozoru-
hodné."
"Nevím o tom ničeho."
"Pravila jste, že jste měla ma-
lý domek vedle školy; přicházel
vás tam často navštívit?"
"Tu a tam."
"Také za večera?"
"Asi jednou nebo dvakrát."
Opět nastala přestávka.
"Jak dlouho bydlila jste s ním
a jeho sestrami po tom, když jste
poznali, že jste příbuzní?"
"Pět měsíců."
"Zdržoval se Rivers dlouho u
svých sester?"
"Ano, v zadní jizbě studovali
jame všichni společně; on sedával
u okna a my u stolu."
"Učil se mnoho?"
"Velice."
"A čemu?"
"Řeci indické."
"A co vy jste dělala mezi tím?"
"Čila jsem se nejprve něme-
cky."
"Vyučoval vás on sám?"
"On neumí německy."
"Nevyučoval vás v něm?"
"Trochu v indické řeči."
"Rivers učil vás indickému ja-
zyku?"
"Ano, pane."
"Své sestry učil také?"
"Ne."
"Pouze tedy vás?"
"Ano, jen mne."
"Chtěla jste se to učiti sama?"
"Ne."
"Bylo to tedy jeho přání?"
"Zajisté."
Opět nastalo pomlčení.
"Proč si toho přál? Jaký pro-
spěch kynul vám z jazyka ind-
ického?"
"Chtěl, abych šla s ním do In-
die."
"Ah, konečně dostal jsem se ce-
le tě věci na chlup; chtěł si vás
vzít za manželku?"
"Ano, prosil mne, bych byla je-
ho ženou."
"To je směšlenka — vymyslela
jste si ošklivou lež, jen abyste
mne tránila."
"Prosím za odpuštění; to je
všechno svatá pravda; prosil mne
o to vícekrát než jednou a ná-
hoda na splnění své žádosti právě
tak naléhavě jako vy byste učinil."
"Slečno Eýrova, můžete mne o-
pustiti! opakuj vám to znovu. —
Kolikrát mám to ještě opakovat!
Proč zůstáváte tak houzevnatě
přilepena na mém klíně, když vás
vybízím, abyste mne opustila?"
"Poněvadž se mi zde tak při-
jemně sedí."
"Ne, slečno Johano, nesedí se
vám tu příjemně, poněvadž srdce
vaše není u mne — ano je u toho
bratrance, toho Johana. Ó, až do-
sud jsem se domníval, že moje
malá Johana patří pouze mně."
Věřil jsem, že mne miluje, i když
mne opustila; a myšlenka ta byla
jediná sladká věc v celé té spou-
stě hořkosti. Po celou tu dobu,
co jsme byli odloučení, ač nad od-
loučením tou přálval jsem hořké sl-
zy, ani mne nenapadlo, že, kdežto
já zde truchlím a jeju na ni vpo-
ustím — ona miluje jiného! A

le jakékoliv bédování jest tu zby-
tečné. Johanko, opusť mne; jdi
a vlej se za Riverse."
"Shodte mne tedy — pane —
vyžeňte mne pryč — neboť do-
brovolně vás neopustím."
"Johanko! Vždyť miluji zvuk
tvého hlasu — on znovu oživuje
mé naděje a zní tak důvěrně. —
Slyším-li jej, vzpomínám na to,
co se událo v loni — zapomínám,
že vstoupila jsi do jiného svazku.
Ale nejsem blázen — jdi."
"Kam mám jíti, pane?"
"Svou cestou — s manželem,
kterého jste si zvolila."
"A kdo jest to?"
"Však víte dobře — onen
John Rivers."
"Není mým manželem a také
jím nikdy nebude. Nemiluje mne
a také já nemiluji jej. On miluje
(a sice láskou, které pouze on je
schopen, ne tedy jako vy) krás-
nou, slídnou dívku, zvanou Rosa-
munda. Mne si chtěł vzít za ma-
želku pouze proto, ježto myslil,
že bych jediné já mohla ho násle-
dovati v misích jako žena mis-
ionářova, k čemuž ona se nehodil.
Je dobrý a veliký, ale přísný a
pro mne chladný jako ledovec. —
Není takovým, jako vy, pane, a
po jeho boku necítila jsem se
šťastnou, ani ne v jeho přítom-
nosti, ba ani ne v jeho blízkosti. Ne-
měl ke mně shovívavosti ani ně-
žnosti. Nevěděl u mne nic, co by
jej ke mně vábilo — ba ani ne
moje mládí; uznával u mne jen
některé moje výtečné duševní
vlastnosti — jež by mu mohly
prospěti a jichž by mohl využit-
kovati — a nic více. Nuž tedy,
pane — mám vás opustit a jíti k
němu?"
Zachvěla jsem se bezděčně a
tulila se mimovolně k svému sle-
pému ale milovanému panovi.
Usmíval se.
"Jakže, Johano! Jest to pra-
vda? Byl poměr mezi tebou a Ri-
versem skutečně takový?"
"Do slova, pane! A proto ne-
máte býti žárlivým. Chtěla jsem
vás jen tak trochu poškládniti, a-
byste nebyl stále tak smuten, my-
slila jsem, že zlost je o něco lepší
než starost a žal. Ale přejete-li
si, abych vás milovala, kéž byste
mohl vidět, jak vás miluji, a pak
byste se mnou spokojen a na
moje lásku hrd. Srdce mé náleží
úplně vám — je celé vaše — pa-
ne můj — ano, zůstalo by vašim i
kdyby neúprosný osud vyhnal
mne navždy od vaší tváře."
Políbil mne, ale opět trdné
myšlenky zachmuřily jeho obli-
čej.
"Nešťastná moje slepoto! Jak
jsem zmrzačen!" zamručel smut-
ně, jakoby s výčitkou.
Laskala jsem jej, jen abych ho
uchlácholila.
Věděla jsem, na co myslí a by-
la bych ráda mluvila zaň, ale ne-
odvážila jsem se. Když se na
chvilu odvrátil, viděla jsem, jak
sleza rime se na ze spáleného oka
a stéká po tvrdé lici dolů.
Srdce mé bušilo mocně.
"Nejsem o nic lepší než starý
kaštan v Thornfield-hallu, jež v
zahradě blesk roztrátil —" po-
znamenal zase za chvilu, "a ja-
kým právem směly by tyto tro-
sky stromu požadovati, aby jich
rozpadávající se pahýl pokrýval
koží list svěží svou zelení?"
"Pane, nejste ani roztráštěným
stromem ani pahýlem; jste stále
zelený a svěží. Rostliny porostou
kolem vašeho kořene, ať budete
chtítí nebo ne, neb budou se tě-
šiti z vašeho blahodárného stnu;
a jak porostou, budou se příkla-
něti k vám, budou se puouti ko-
lem váš, poněvadž vaše živnost a
sila poskytne jim bezpečnou opa-
ru."
Opět se usmál. Potěšila jsem

jej slovy svými velice.
"Myslíš tím přátele, Johano?"
tázal se.
"Ano, přátele —" odvětila
jsem, trochu váhaje; neboť my-
slila jsem něco docela jiného než
přátele, ale nemohla jsem ihned
najíti vhodného slova.
Pomohl mi sám z té nesnáze.
"Johano, já potřebuji ženy."
"Skutečně, pane?"
"Ano! Je ti to novinkou?"
"Zajisté, nepověděl jste mi o
tom ani slova."
"Je to pro tebe nevídaná novi-
na?"
"To závisí na okolnostech, pa-
ne — na vaší volbě."
"Tu proved ty za mne, Johano,
podrobím se rád tvému rozhod-
nutí."
"Volte tedy tu — která vás
nejvíce miluje?"
"Volím tu — kterou já nej-
více miluji. Johano, chceš býti
mou manželkou?"
"Ano, pane."
"Chceš mít za manžela ubohé-
ho slepce, kterého budeš musiti
voditi každým krokem za ru-
ku?"
"Ano, pane."
"Mrzáka, který je o dvacet let
starší nežli ty, kterého budeš
musit stále ošetřovat?"
"Ano, pane."
"Míniš to doopravdy, Johano?"
"Doopravdy, pane."
"Ó, miláčku můj, Bůh ti žehnej
a odmění tě za to!"
"Pane Rochestře; vykonala-li
jsem někdy v životě svém dobrý
skutek — měla-li jsem kdy do-
brou myšlenku — vyslovila-li
jsem kdy upřímné a pokorné mo-
dlitby — pronesla-li jsem kdy
spravedlivé přání — jsem nyní
odměněna dosti. Být vaší manžel-
kou, jest pro mne tím největším
štěstím na světě."
"Poněvadž máš radost, můžeš-
li přinášeti oběti?"
"Oběti? Což přináším nějakou
oběť? Hlad vyměňuji za spokoje-
nost. Což přináším nějakou oběť,
když dostává se mi toho štěstí,
že mohu objímati to, čeho si vážím,
že mohu rty vtisknouti na to, co
miluji — že mohu opírat se o to-
ho, kterému náde vše důvěruji; je-
to nějaká oběť? Je-li tomu tak,
potom přinášeti oběti působil mi
rozkoš."
"A snáseti mé slabosti, Johano
— přehlížeti nedostatky mé."
"Které nejsou pro mne ničím.
Miluji vás nyní tím více, kdy
mohu vám býti skutečně užitečna,
než dříve, kdy jste byl hrd ve své
neodvislosti, kdy jste nechtěl při-
jmouti žádný jiný úkol krom role
dárece a příznivce."
"Až dosud bylo mi nesnesitel-
ným, přijímati pomoc a přispěti
— býti veden někým, ale ode dne-
ška cítím, že už tomu nebude tak.
Nechtěł jsem vložití ruku svou v
ruku sluby, ale opravdovou roz-
koš pocítím, až mi ji stisknou
drobné prsty Johaneiny. Mnohem
milejší byla mi naprostá moje sa-
mota, než stálá pozornost služů,
ale věrná péče Johany bude mi
vždy působiti radost. Johano se
mi líbí; budu se i já jí líbiti!"
"Celé mě povaze se budete lí-
biti, pane."

John H. Rosenstock
D. C. Hellweg
Kdykoliv zavítáte do Lincoln,
zastavte se u
John H. Rosenstock,
velkoobchodníka
Lihovinami
Dodavatel a zasílatel:
Fred Millera "High Life",
soudkového a lahvového piva z
Milwaukee, Wis. — W. J. Lem-
pova "Fallstaff" lahvového pi-
va ze St. Louis, Mo. — G. Hele-
mana "Old Style Lager" la-
hvového piva z La Crosse, Wis.
Auto B-1884
Rodný obchod vitaný. — Ob-
jednávky poštou se správne a
rychle vyřazují. 3-2n
915 "O" St. — LINCOLN, NEB.

Kdo by si přál dobrá česká a la-
cíná jídla, ať přijde do nové upra-
veného restaurantu k
V. NUDEHOVI,
roh 14. a William ul.
Taktéž máše pp. dálnicím peslou-
šiti čistými pokoji.

FRANK BRODIL
majitel feznického a usenářského
závodu.
1250 Jit. 13. ul. Tel. Doug. 4333, Omaha
Nejpěší a nejčestější zboží stále
na skladě. O pravdivosti toho svědčí
neustálé vzrůstání kruhu zákaznictva.
Přesvědčte se!
C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý
zástupce u všech soudů.
403 Barker Block. 15. a Farnam,
Tel. Doug. 6867. Omaha, Neb.

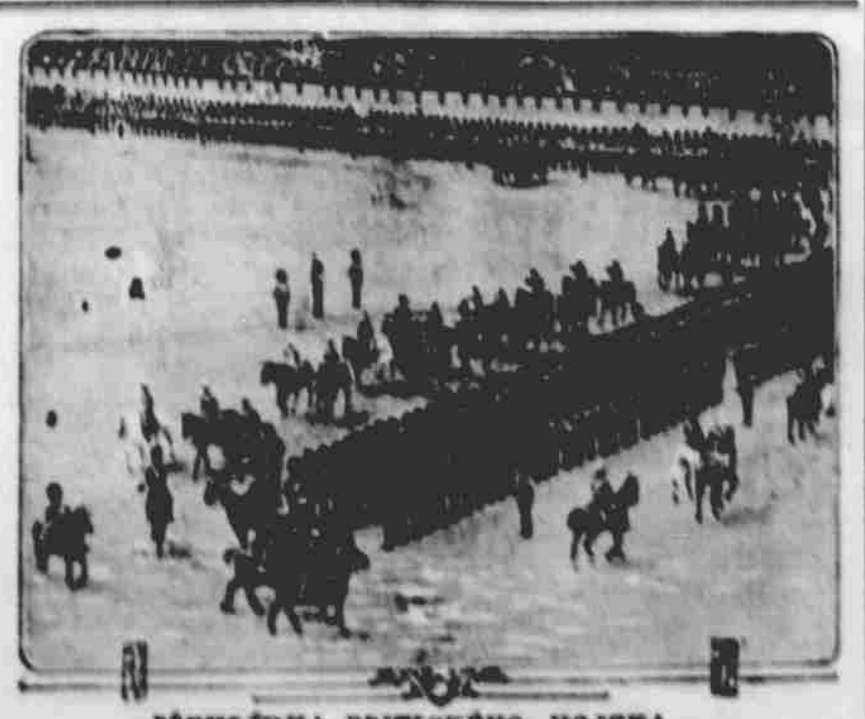
JOHN J. OSTROŇÍČ
praktický plumbař,
licenovaný pro Omahu a South
Omahu.
vykonává vždy první třídy
v oboru plumbařském, zavádění
spodního topení, plynovodů, vo-
dovodů a pod. Opravy jsou naší
zvláštností a vykonáváme je k
úplnému uspokojení. Veškeré
práci věnuje se ta největší péče.
Výpověty zdarma. Zavolejte nás
telefonem Tyler, 1299.
Dřina: 1414 Jitní 13. ulice,
Omaha, Neb.

Julius J. Žitník,
právník
a spolehlivý rádece ve všech
právních záležitostech.
715 Brandeis Theater Bldg.
Tel. Douglas 2876.
OMAHA — NEBRASKA.
Zástupce u všech soudů. tf

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna 222 Bee Bldg.,
Omaha, Neb.
Ord. hodiny — 11 ráno.
2 do 4 odp. — 5.30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 dopol.

Dr. F. A. Sodlášek
OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street
proti hotelu Prague.
Tel. Red 4012
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allibonem v nemocnici.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

Frank Smerád
16. a William ulice, Omaha, Neb.
Výtečný Metový ležák, jaké i pravé
importované pivešské stále na šepu
Korbuleva vlna a nejlepší lihoviny pro
dávka i ve velkém. — Chutný skakané
stále při ruce.
Nejlepší místem k usupování stavebního dříví, jest
česká dřevařská ohrada,
Chicago Lumber Co.,
na 14. a Morey ul., Omaha, Neb.
Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

PŘEHLEDKA BRITICKÉHO VOJSKA